

Jász hit

öreg tátost meg meg kérdik
mi volt ki volt egykoron
meg is idéz bölcs tanító
elődöt és sok rokont

hiába volt nehéz sorsuk
szaporaság egyre dúlt
igaz atyák galád fia
oktalanul elvadult

lassan szólal csendben mondja
közelülő halja jól
tanulhat ki föl is fogja
mi volt erény s mi a jó

más eszmények küldetések
más természet más szokás
más ételek más adottság
és a többi minden más

így termett a mesefolyam
képei közt régi nép
jászok őse jas ivadék
jadu utód nemzedék

ahány ember annyi eszmény
annyi féle furcsaság
elveszett a vezérlő elv
törekvés csak áltatás

jó barátak régi földjén
jas nemzetség ott lakott
békében sok törzs fiával
míg rokonvér mind kifolyt

egyik eszmény a másikhoz
igazodni úgyse tud
hiába a párbeszéd ha
mindenki csak maga úr

nagy csata volt Kuru mezőn
elpusztultak nagyaik
ős tanítók vitéz hősök
máglyahalmon csontjaik

maga úr mert senkit nem lát
kit úgy hinne nincsen más
minden fölét magát teszi
nem lesz jó ez majd meglásd

Kuru mező árváinak
özvegyinek sarjai
szétszaladtak hét határba
tovább víve magjaik

sok galiba sok sok hiba
sorjazta az életük
míg belátták hogy ez nem jó
s kerestek nem féleszűt

így húzódtak zord vidékre
jas fiak és vénjeik
sok sok özvegy meg hajadon
mind csak egyre vétkeznek

keresték a méltó mestert
ki szavátúl remélhet
kieszesült jó jas ember
szent tudást is megérthet

hajtja vérük példa nélkül
erős házúr elveszett
nincs ki fogná párzó kedvük
nem fékeznek szent kezek

keresték pedig köztük volt
megszületett köztük élt
neki volt csak füle esze
hogy meghallja a sok vént

nap szülötte férfi népnek
tanítói nincsenek
hold leányka csalfa szívvel
vérbő fival inceleg

hisz a tudás öreg fejben
bölcesség is bennlakott
csak a heves ifjonti vér
nem látta mi helyben volt

Öreg tátos elbeszéli az ős-jász-bölcs; Jas találkozását a Legfelsőbb alászállásával, Balarámmal (ie. 3102 k.), aki átadta neki az igaz tudást.

A szájról-szájra átörökített tanítás sokáig nem talált halló fülekre. A tudás megvolt, öröklődött is, de az emberiség szellemi és erkölcsi romlása megindult, vissza nem fordítható. A tiszta, szent tudás mindig csak, a keveseké volt és lesz.

alszik a tudás szunnyad
milljomrét burkú börtönében

gazdáját ezer örv fogja
vágyak zablája százele húzza

elvan a tudás
el csendesen így
ám sötét burok
hálórengetegén át
lehetőség ha feldereng
mindjárt mozdul
súgva pissen ha csepp
napfény éri is

amint érzi remény fokát
tudás szólal hangosan

vágy és szándék
belül mozgat
tett a jóra kívül bont
amint fogy a burok réte
felüvölt a szent tudás

feszít zajong
s nincs már vége
ha vágy megmarad
tett nem lohad
felszínre jut bízva lásd

Az ős jászok vezérlő elvei;

- a hit, egy mindenható-, megértő- és jótevő Legfelsőbb-ben, kinek istenei felvigyázói minden élőnek, élettelennek és a környező világnak,
- elvárás nélküli viszony (szeretet) az emberiség felé, és méltányosság a növények és az állatok iránt.

átsétálni az életen
csak úgy
át a világon
mosolynyi derűvel
érintetlenül

tenni
mit tenni kell
vágy nélkül
érdektelenül

a mindennel nemfordulni szembe
csak tenni
(a minden csalfa kísértései ellen)
csak kitérni
könnyű libbenéssel
(a mindenkori széllel mi segít)
lenni

A jászok pusztai, vándorló nomád életének tere, ezer évekig határos volt Zaratusztra és Mani próféta tanításait követő kultúrák vidékével, ahol a nagy gondolkodók belátták, hogy az emberiség; talán ha a Nap – Nap-isten imádatára képes. Egyetlen alapvető jelképük a tűz, a fény, volt.

A jászok nem építettek templomot, hisz házat sem raktak, mert tudták és vallották, hogy „az egész világ az istenek temploma”.

Mutasd meg istened, megmondom ki vagy! A védikus tanításban a tökéletes tudást először Vivasván, a Napisten kapta, ő adta tovább az emberiség ős atyjainak s ők tovább. Apáról fiúra, mesterről tanítványra szállt alá a tudás.

látni szóból képet ezret
belső szemmel láthatod

gazdagabb ez mű világnál
tisztá szívből mondhatom

egy-egy szóból többet ért meg
ember fia mintha lát

túltesz a szó csinált képek
sokaságán garmadán

láss csak szóból hangból bévül
ne a szemmel árnyakat

hazug képek sokasága
nyugtatóra hasztalan

nem véletlen mondják bölcsek
képet ne fess istenest

láss csak szívből az nem csal meg
míg a szíved tiszta lesz

Zaratusztra, (i.e. 628 - 551) a párszi - óperzsa vallás alapítója. Tanításának fő elve; az idő. („idő vagyok, világok pusztítója” – mondja a védikus tanításban a Legfelsőbb) Legfőbb tétele: „Isten a legbölcsebb út, Ő minden jóságos teremtője”. Fényhitű tanítása szerint, a világ rendszerében a jó és rossz harcából adódó kettősség érvényesül. Minden létezőnek két oldala van: egy lelki, vagy mentális, és egy fizikai vagy anyagi. Azonban nem csak megszemélyesítette a természeti tüneményeket, hanem erkölcsi tartalommal is ellátta. A Napisten – Mitra; a tisztaság, a fény a jóság az igazság képviselője, aki a hazugság és gonoszság, a sötétség ellenfele. A csillagok; a jó gondolatok, a Hold; a jó szavak, a Nap; a jó tettek megfelelője. A csillagok -mint távoli napok-teremtő kisugárzásukkal a jó gondolatok sokasága. A Hold -a teremtő sugarakat, hullámokat visszatükröző- a jó szavak, jó vibrációk forrása. A Nap, az eredet, a teremtés, a teremtő jó cselekedetek, jó tettek jelképe.

"Életem legmélyeségebb titka, óh én Istenem, hogy minden létezőnek benső értelme Te vagy, hogy kezdet és végezet, e világ létele és benső valója mind Te belőled való! Hogy e világ értelmének leggyönyörűbb gondolata Te vagy, legjobb érzetünknek a legbensőbb magja, és örök forrása a hullámzó élet végtelen árjának." - Írja a Zaratusztra-hit szent könyve, a Zend-Aveszta,

Európa: világnézet nélküli, csak periodikus vélemények vannak.

Nyugat: a „szent egoizmus” a világnézetet helyettesíti.

Kelet: vizsgáló, biztató világnézet.

Baktai Ervin (1917)

(aveszta = Tudás könyve) melynek tanításával a vándorló ős Jászok is találkoztak, Jézus előtt századokkal.

A magyar "világ" szó a világít, világol rokon kifejezése. Ami világunkban világol, az a Nap, a forrás, az éltető és pusztító. A Napisten a mítoszok szerint a kősziklából született, a szilárdságot, a folytonosságot példázza. Útja a tett, a Nap hatalma és szellemi ösvénye, mentes a szentimentalizmustól, a moralizálástól, nem ígér megváltást az emberiségnek, csak az aktív szellemi és fizikai tevékenységre biztat. Követői a mindenség felett uralkodó istent, a Legfelsőbbet látták benne, aki az istenek -védikus hagyományok szerint dévák- közreműködésével megvédelmezi az örök világrendet a hazugság és sötétség szelleme ellen.

Mani isz. 216-ban született. Azt tanítja, hogy a hiedelmektől, hitbéli és hagyománybéli tekintélyektől az érvelés erejével kell megszabadulni. A tudás megvilágító ereje teszi lehetővé, hogy az ember megértse saját természetét, az univerzumét, az ember és a világegyetem sorsát. A tudás biztosíthatja, hogy megtudjuk, kik vagyunk, honnan jöttünk, és hová megyünk. Mani tanai szerint csak a tudás vezethet az üdvözüléshez, emberi mivoltunk kiteljesüléséhez. A Legfőbb Lény: a Fény, amely a bölcsességet jelenti. (a Nap; személy, Fénye; a Nap személytelen kisugárzása) Ez a kisugárzás, ez a Fény sem nem szellemi, sem nem anyagi. Az egész fénybirodalom az istenség testét képviseli. Isten fogalmi testét Mani mint öt hajlékot nevezi meg:

Értelem – Megismerés – Gondolkodás – Mérlegelés – Felfogás

A jász tudáskincsnek éppúgy része volt az istenek imádata, a nekik való áldozatok (tűzáldozatok) bemutatása, a világ szemlélődő tanulmányozása, mint a tudás gyakorlása.

Az évszázadok teltek, jász generációk jöttek és elmúltak.

A Jézus követők hatása alá került jászok, a védikus alapokon nyugvó, fényhitű (Nap-imádó) tanításokat őrizve kerültek a Kárpát-medence térségébe. Eközben a keletről nyugatra áramló rokon népek -a magyarok főhatalmával- elfoglalták a Kárpát medencét. Az ősi tudás követőit, a terjeszkedő kereszténység vallási türelmetlensége szinte kipusztította.

öreg tátos nádas szélén fogad víztúlról jövőt lassan mozdul lába hangja keze reszket ernyedőn	halkan szólal öreg bátya hátra vetve varkocsát fehér hajból míves gonddal fonta tar fő ostorát
csöndben roskad fűtrónusra apró gallyat lángba vet halkan dúdol égre nézve egyszer egyszer tűzre tesz	viselt gúnyát rendez vén kéz simít arca ráncain könnyét nyeli vissza vissza meg ne lássák hívei
hallgatag de szeme élénk mindent lát mi érkezik jönnek jönnek egyre többen csöndesen meg kérdezik	halljátok hát mint volt egykor midőn lápból künnen élt nemes javas mágus tátos sok sok tudós víg legény
hogyan volt régen öreg bátya mesélj őseinkről itt hogyan volt éltük hogyan haltak miben hittek lelkeink	szabad volt a puszta végig erős lovas védte meg asszony gyermek sátrát várát vén szülői életet

Európa: világnézet nélküli, csak periodikus vélemények vannak.

Nyugat: a „szent egoizmus” a világnézetet helyettesíti.

Kelet: vizsgáztató, biztató világnézet.

Baktai Ervin (1917)

rendben ment itt mindig minden
nem volt semmiben hiba
áldoztak ahogy csak kellett
éltek s jártak halmokat

volt ki vadnak kegyetlennek
szívtelennek hitte őt
pedig népünk jó vitézi
megóvták a szenvedőt

azt is mondták kecskét hágtak
ostoba ki elhiszi
nemes vitéz hogyan menne
istenhez ha vétkezik

nem volt akkor más tanítás
úri furfang áltatás
nem kellett ott senkit félni
egyenes volt fi és lány

egyenesek szóban tettben
tudták mi a jó szokás
figyelmezték öreg szülék
nemes vezér jó szavát

nem kellett ott riogatni
isten nyila csak pihent
egyszerű volt minden szabály
senki sem csalt féltiben

másnak java kinek kéne
kinek mi kell mind megvolt
tisztá lélek tiszta erkölcs
minden emberben honolt

ez még messze azelőtt volt
mikor napnyugatra tért
népünk sok sok emberével
nemzetünk és hét vezér

ahogy itt meg telepedtünk
sokasodtunk egyre csak
egyre szűkebb lett a pusztá
látni vágytak ormokat

napnyugatnak tája csábít
messzi jószág mámorít
könnyű harcban könnyű vágta
butította fiaink

sokaság volt legfőbb bajunk
kevés volt a legelő
sok az éhes száj s a nő vágy
ékes kincsért epedő

teltek évek múltak telek
sok sikerrel jött sereg
hiába szólt tátos szava
ember már elég legyen

nemcsak kincset más tanítást
azt is hozott mindenik
világias okosságok
lepték őshit fényeit

más vér más hit zavart kavart
össze vissza ment a nép
új vezérünk más eszével
kormányozta nemzetét

azt hitték kik jót akartak
újabb honban úr is új
pedig minden jó volt régin
nem kellett a háború

volt vezérünk ősi hittel
másik újban lát csodát
hiába szólt minden tátos
másra néztek ostobán

nemcsak nézték csalogatták
más honoknak gyermekit
azt mesélték véren frissít
az majd népet emberít

ember helyett vadak lettek
békés legény öltre ment
nemcsak külhon ostobáit
önvérét is verte meg

hiába volt új tanítás
új tilalmak garmada
nem használt itt mostmár semmi
zűrzavar lett nem csoda

ilyen földön erő kellett
nemcsak belső külhoni
idegennel verették le
rokonvérnek hadjait

megfeszítették összetörték
régi szentség híveit
új vezér az új kereszttel
irtotta ki véreink

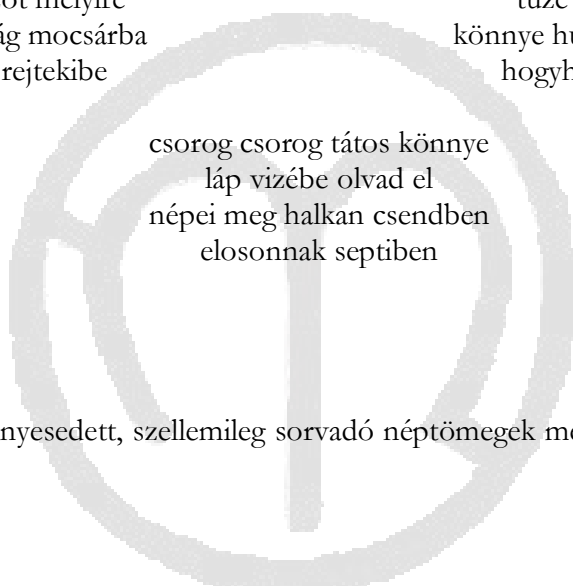
tűzzel vassal pusztította
ős tudások nagyjait
ki el nem bújt annak vége
elhamvadtak álmaink

így került a néhány tátos
tüskés bozót mélyire
fába lábba tág mocsárba
rengeteg rejtekibe

drága vérim nem feledtek
legyen bármi évekig
őrizétek ősi képünk
nemes vérünk cseppjeit

aztán egyszer ha oly híg lesz
hogymár azt se tudja nép
magyar vér e vagy miféle
mindenfajta jövevény

öreg bátya lassan fölkelt
tüze is el hamvadott
könnye hullott már nem bánta
hogymár ráncain csorog

csorog csorog tátos könnye
láp vizébe olvad el
népei meg halkán csendben
elosonnak septiben

A hitvilágában csökevényesedett, szellemileg sorvadó néptömegek mellett meg-meg maradt, máig él a MINDEN-tudás.

Első tudnivaló

A MINDEN mindenben benne van, mindent áthat, mégis minden a MINDEN-ben nyugszik. A MINDEN-től semmi nem független, miközben a semmi is a MINDEN része. A MINDEN önmagában teljes, nincs ideje, tere és vágya, nincs kezdete, vége, nincs terve és nincs neki iránya. A MINDEN nélkül, minden értelmetlen.

Második tudnivaló

A MINDEN-t nincs hol, s miért kutatni, hisz mindennek része, minden benne van, s mindennek figyelője, mozgatója, felügyelője és minden elszenvetője. Szétterjeszti önmagát, önmagán belül; időben, térben és létben, szét a végtelenben, mi csak őbenne véges. MINDEN mindennek és önmagának oka, áthat mozgót, mozdulatlant, érzetet, vágyakat.

Harmadik tudnivaló

Megosztja önmagát, teremtve magában -részben az egész- önös tereket. Alkot szabályokat, sűg a térbe rezgést, levegőt, földet és vizeket. Teremt önképére szabad lélt végtelent, majd hagyja szabadságban vétkezni a teljes részeket.

Negyedik tudnivaló

A MINDEN korlátlan, semmiben felül nem múlható, mi őt meghaladná, a MINDEN-t zárná ki, mint valót. Meghalad mindenben mindent és mindenkit, ezért jóban rosszban, nemesben galádban; jobb egyedül csak őt tisztelni. Képzettel bíró lényei teremthetnek maguknak neveket, képeket kedvükre, de a képzelet soha nem ér fel a MINDEN-el. A korlátolt értelem csak korlátolt eszményeket képzel, azt szolgálja, isteníti, hívja segítségül amikor baj érte.

Ötödik tudnivaló

A MINDEN-en belül minden meglelhető, terek, személyek, rezgések és képek, képzetek, energiák, szelek, zűrzavar, béke, csend és félelem, mind megfér egy helyen. Vannak sosem múló, vannak kelők-nyugvók, megnyilvánultak és sohasem láthatók. Ami változatlan, azt változó fel nem fogja. Ami változik az születik, majd elhal, míg él növekszik, gyengékedik, tanul s kezdi újra.

Hatodik tudnivaló

Változó létformákban változnak eszmények, emberi elmében, milliárd elmélet. Ezen részegésben földünk életterén, Nap-nál istenibbet lény hiába remél. Nálánál nem kell menedék jobb legyen, szebb, erősebb e körben ki lehet. Nem kell emberképre formálni, csak hagyni, ésszel félni, szeretni, befogadni s hatni. Itt is a MINDEN a közép, mint bárhol, akár semmiben, mennyben, vagy más világon egyre megy. Múló érzetekben megnyugvás nem lehet.

Hetedik tudnivaló

Gondolat, elmélet, megannyi képzelet, mit ember embertől elvonni képtelen. Szárnyaló szellem is határon csak meg áll, korlátolt önmagát sohasem hágja át. Korlátja önmaga, önmaga képzelete, lelki mivoltát csak ésszel ha éri fel. Megtenni önmaga; mit kéne képtelen, s mi segítség bentről jön elfojtja szüntelen. Elfojtja, elnyomja oktalan tettivel, mert a MINDEN erői hálózzák testileg. A MINDEN erői mik mindent áthatva, minden égít és földit magukhoz ragadva, hatnak, hátráltatnak, megkötnék, lefognak, szabad szellemnek kiutat nem hagynak.

A Jászok őrzője kísérje utunkat!

om

az „om” = a teremtő ige. Az „o” az egyetlen, lenyugodott arccal és nyugvó nyelvvel, kerek szájnnyílással képzett hang; a kerek egész, a mindenség. Az „m” az egyetlen, artikuláció nélkül, zárt ajkakkal képzett, orron kijutó levegő rezgése; az anyagi világ, a kettősségek világának alap sajátossága, az örök változás/ váltakozás/ rezgés/ hullám.

☼ „...107. aki tudás birtokosa - ne zavarjon célvágyót...” -mondta a Bizalmas tanításban Balarám Jas-nak, majd később- „...110. teljes való ismerője - nemtudókat nem zavar...”